

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 19 nr 4 juli 2008

Kalla in konkursförvaltarna och statsmännen!

Webcast med LaRouche:
tisdag den 22 juli kl. 19.00
www.larouchepac.com

”Vi har välståndet inom räckhåll, men dess rikliga användning förlorar sig alltmer i fjärran. Först och främst beror detta på att de som styr över handeln med mänsklighetens varor har kommit till korta, genom sin egen halsstarrighet och sin egen inkompetens, och har erkänt sitt misslyckande, och abdikerat. De skrupelfria månglarnas metoder står anklagade inför den allmänna meningens domstol, hjärtinnerligen ogillade av vanligt folk.

Visst har de försökt, men deras ansträngningar har varit stöpta i den föråldrade traditionens form. Ställda inför en misslyckad långivning har de bara velat låna ut mera pengar. I brist på en vinst att kunna locka med, för att få vårt folk att följa deras falska ledarskap, har de hemfallit åt vädjanden, och tårfyllda böner om förnyat förtroende. Det enda de vet av är regler stiftade av en generation egoister. De saknar en vision, och när det saknas en vision blir människorna lidande.

Månglarna har flytt från sina högsäten i vår civilisations tempel. Nu kan de gamla sanningarna i detta tempel återupprättas. Måttet på återupprättandet är att vi vinnlägger oss om samhällliga värderingar som är mer ädla än den rena penningprofiten. Lyckan bor inte i det rena innehavet av pengar; den bor i glädjen att åstadkomma något, i det skapande arbetets tjusning. Arbetets glädje och moraliska stimulans får inte glömmas bort i den galna jakten på flyktiga vinster. Denna bekymmersamma tid kommer att vara värd allt det som den kostar oss, om lärdomen vi drar av den är att vi inte är destinerade till att bli sörjda för utan till att dra försorg om oss själva och våra medmänniskor.”

Ur Franklin D. Roosevelts första installationstal den 4 mars 1933

Bara några timmar efter detta tal satt Roosevelt i Vita huset och skrev ned en rad lagförslag för att omorganisera hela det konkursmässiga amerikanska finanssystemet i enlighet med den amerikanska konstitutionen. Inom loppet av några år upplevde USA det största ekonomiska och tekniska uppsvinget i mänsklighetens historia.

Den finansiella och ekonomiska kris som USA och världen nu befinner sig i är värre än den som Roosevelt tvingades ta itu med då. De förödande mat- och bränslepriskriserna är tecken på ett system i upplösning. Dagens ”månglare”, spekulanterna, som George Soros, har haft fria händer att utnyttja systemet för att manipulera ”marknaden” med svält och ekonomisk kollaps som resultat.

Det är tyvärr osannolikt att Barack Obama eller John McCain kommer att träda fram som en ny FDR. Och har man sett hur den politiska eliten i Europa, den nya adeln, käbblade under G8-mötet – och på närmare håll, fantasiveckan i Almedalen där våra politiker tävlade om att utrota koldioxiden, ett oskyldigt kemiskt ämne och en för alla växter livsviktig näringskälla – så förstår man att man inte kan ha dem i förarsätet. Därför är det upp till statsmän som Lyndon LaRouche och krafter kring presidentämbetet och kongressen att, med uppbackning från en politiskt aktiv del av befolkningen, lägga fram lösningarna på bordet. Det måste ske i samordning med Ryssland, Kina och Indien i första hand och med Europa som en stödjande faktor.

För ett år sedan, den 25 juni 2007, förklarade LaRouche att inga åtgärder som företogs inom systemets egna ramar kunde rädda systemet från att gå under. De senaste dagarnas omskakande händelser runt amerikanska banker och bolåneinstitut, som inte kom som någon överraskning för dem som lyssnat på LaRouches varningar, har visat att alla åtgärder som vidtagits för att fördröja kollapsen av den numera 30-åriga bubbeekonomin har kommit ikapp de institutioner i USA och Europa som skapat den.

Systemet är dött, men inte människorna och den fysiska reala ekonomin. Bara den omorganisering i FDR:s anda som LaRouche föreslår kan vända situationen. Det är dags att kalla in konkursförvaltarna för att begrava alla värdelösa värdepapper, värderade till biljontals dollar. Samtidigt kallas statsmännen in för att bygga upp ett Nytt Bretton Woods-system.

Nästa vecka, tisdagen den 22 juli, kan du se Lyndon LaRouche i direktsändning från Washington när han förklarar hur detta kan gå till. Gå in på www.larouchepac.com och följ instruktionerna som ges där. Sändningen börjar kl. 19 svensk tid. Missa inte detta!

Lissabonfördraget är stendött

Fredagen den 13 juni blev en lyckodag för Europa. Med ett ovanligt högt valdeltagande sa 53,4 procent av Irlands väljare nej till Lissabonfördraget. Därmed är fördraget, eller rättare sagt den sminkade unionsförfattning som befolkningarna i Frankrike och Holland sa nej till redan 2005, stendött, eftersom det inte kan träda i kraft med mindre än att samtliga 27 medlemsländer ratificerat det. Schillerinstitutets grundare och internationella ordförande Helga Zepp-LaRouche uppmanade i ett uttalande de europeiska regeringarna att utnyttja Irlands nej till att en gång för alla ge upp fantasierna om en politisk union och i stället gå tillbaka till Charles de Gaulles ursprungliga vision om ett "nationernas Europa".

Men, precis som när Danmark sa nej till Maastrichtfördraget 1992, reagerade de europeiska politiska ledarna med ett reflexmässigt förnekande av verkligheten. På EU-toppmötet i Bryssel den 19 juni hävdade man krampaktigt en "gemensam hållning" som sa att "det är Irland som har problem, och det är Irland som måste hitta en lösning". Underförstått: de övriga 26 länderna ratificerar fördraget som planerat, och sedan kan Irland lägga fram en rad "förbehåll", som Danmark gjorde 1993, så att man sedan kan hålla en ny folkomröstning med efterföljande ratificering.

Men så lätt går det nog inte. På toppmötet i Bryssel meddelade Tjeckiens regeringschef Mirek Topolánek att Tjeckien måste avvakta med ratificeringen tills författningsdomstolen avgjort om Lissabonfördraget över huvud taget är förenligt med den tjeckiska grundlagen. Det beskedet kommer först i september. Och till pressen sa Topolánek att han inte vågade satsa 100 tjeckiska kronor på ett ja om han skulle lägga fram fördraget för det tjeckiska parlamentet i morgon. Tjeckiens president Vaclav Klaus har redan förklarat fördraget stendött. Polens president Lech Kaczynski har sagt att efter Irlands nej vill han inte sätta sin namnteckning under fördraget, trots att det polska parlamentet redan har ratificerat det.

Ändå verkar de europeiska politiska ledarna fortsätta att hålla fast vid det döda fördraget i ett desperat hopp om att tiden ska lösa problemen åt dem. Det gör den knappast. Sanno-

likheten talar tvärtom för att de kommer att bli allvarligt överkörda av verkligheten.

Den 18 juni skickade den skotska storbanken Royal Bank of Scotland ut en varning till alla sina kunder och placerare om att man väntade sig en global krasch på aktiemarknaderna inom de närmaste tre månaderna. Samtidigt varnade den amerikanska investmentbanken Morgan Stanley för att de skenande olje- och matpriserna har skapat en global inflationspress som ställer de ledande centralbankerna mot varandra, och att en strid mellan den europeiska centralbanken ECB och den amerikanska Federal Reserve kan sluta med ett sammanbrott i hela det internationella finanssystemet. Förra gången världen befann sig i en liknande situation var, enligt Morgan Stanley, då Europa kastades in i en djup valutakris till följd av Danmarks nej till Maastricht.

Men situationen är faktiskt värre än så. Enligt den brittiska finansstidningen *Financial Times* den 20 juni har de skenande olje- och matpriserna utvecklat sig till ett livsfarligt säkerhetspolitiskt problem, som västländernas regeringar måste ta ställning till snarast möjligt. Den politiska stabiliteten i hela den tredje världen är allvarligt hotad av prisstegringarna på mat och energi. I maj tvingades Marocko be Saudiarabien och Förenade arabemiraten om ett lån på 800 miljoner dollar för att betala oljeräkningen. Och i juni var det kärnvapenmakten Pakistan som nödgades meddela sina saudiarabiska oljeleverantörer att man inte kunde betala de utestående räkningarna. Samtidigt spred sig de politiska oroligheterna till Kina, Malaysia, Indonesien och Zimbabwe och närmare 40 andra länder.

Den 22 juni varnade den demokratiska f.d. presidentkandidaten Lyndon LaRouche för att den globala säkerhetskrisen kommer att ha nått "katastrofala proportioner" när vi kommer fram till oktober, om ingenting görs. Han påpekade också att om man ska kunna förstå krisens djupare liggande aspekter måste man betrakta de skyhöga olje- och matpriserna mot bakgrund av prins Philips mångåriga kampanj för en dramatisk minskning av Jordens befolkning.

LaRouche: Det går inte att rädda finanssystemet

Inför den väntade räddningsaktionen för de konkurshotade amerikanska bolånejättarna Fannie Mae och Freddie Mac utfärdade Lyndon LaRouche en skarpt formulerad varning: "Finanssystemet är redan dött. Det går inte att rädda det." Han förtydligade:

– Om uppgifterna om en planerad räddningsaktion för de två bolånejättarna, från finansdepartementets eller Federal Reserves sida, stämmer, så säger jag: "Glöm det." Varje sådan åtgärd för att skjuta upp begravningen av det nu rådande internationella finanssystemet kommer bara att förvärra situationen. En räddningsaktion kommer att orsaka en accelererad hyperinflationistisk explosion, mycket värre än den hyperinflation som drabbade Weimartyskland hösten 1923.

LaRouche tillfogade att det inte ens går att göra sig en föreställning om storleken på den finansbubbla som nu har spruckit. Han fortsatte:

– Fannies och Freddie's kollaps betyder slutet för systemet. Och det har redan skett, och ingenting kan göras åt det inom ramarna för det nuvarande systemet. Vi kan hålla Fannie Mae och Freddie Mac flytande, men bara med hjälp av åtgärder som reformerar systemet, i president Franklin D. Roosevelts

efterföljd, och anpassade till de nu rådande förhållandena.

För att lösa den akuta krisen föreslog LaRouche den 1 juli en rad nödfallsåtgärder:

1) Federal Reserve måste höja räntan till fyra procent för att se till att de institutionella placerarna låter sina insättningar vara kvar i banksystemet. Just nu är räntenivåerna, som i snitt ligger runt två procent, klart under t.o.m. den officiella inflationstakten, vilket innebär en påtaglig risk för att dessa depositioner tas ut, detta i en tid då flera amerikanska storbanker hotar att gå omkull.

2) Federal Reserve måste göra klart att närhelst en affärsbank blir insolvent kommer den att ställas under Federal Reserves beskydd och underkastas ett konkursförfarande och omorganiseras. Detta är något helt annat än Federal Reserves agerande för att rädda investmentbanken Bear Stearns undan konkurs. LaRouche underströk att Federal Reserve aldrig kommer att kunna gå in med sådana summor som motsvarar de skuldvolymerna i banksystemet som skapats genom s.k. "leverage", och att det enda sättet att undvika det kaos som skulle bli följden av det amerikanska banksystemets totala sönderfall, är att Federal Reserve görs ansvarigt för att insol-

venta affärsbanker dras genom ett ordnat konkursförfarande och omstruktureras.

3) USA:s regering och kongress måste omedelbart lagstifta om en kraftig ökning av den kreditvolym som kan ställas till förfogande för nödvändiga infrastrukturprojekt. Infrastrukturprojekten finansieras genom införande av en kapitalbudget.

LaRouche poängterade att dessa åtgärder i sig inte kommer att lösa problemet med att hela det globala finanssystemet är konkursmässigt. De som hävdar att en räntehöjning skulle frammana en lågkonjunktur har inte förstått att hela det internationella finanssystem som existerat sedan Bretton Woods-systemets slut 1971 står inför sitt omedelbara sammanbrott. LaRouches föreslagna nödfallsåtgärder har just detta syfte: de är akuta åtgärder, avsedda som en tillfällig lösning, för att avvärja det kaos som skulle sprida sig i hela det amerikanska samhället om flera storbanker går omkull.

På sikt måste mer genomgripande lösningar till: för det första LaRouches förslag om en Homeowners and Bank Protection Act, därefter införandet av ett tvåskiktat kreditsystem som gynnar produktion och straffar spekulatör, samt på det internationella planet ett nytt valutasystem med fasta växelkurser, ett Nytt Bretton Woods, vilket LaRouche menar att USA, Ryssland, Kina och Indien skulle kunna gå i bräschen för.

”Nytt Bretton Woods 2009”

2009 kommer Italien att ta över ordförandeskapet för G8-länderna och det kan bli en plattform för att ”göra ett utspel som syftar till en ny Bretton Woods-konferens”, sa Italiens finansminister Giulio Tremonti i en intervju för *Corriere della Sera* den 13 juli. Tremonti är sedan länge en känd förespråkare för en sådan ny Bretton Woods-konferens, och motståndare till den finansiella spekulatör, som han har kallat ”detta århundradets gissel”.

”Krisens orsaker är globala, men dess verkningar är lokala. Därför måste lösningen vara både global och lokal”, sa Tremonti. Han sa att Italien har verkat inom både G8 och EU för att öka förståelsen för den globala krisens orsaker. Om finansspekulatör, som tog fart på 1990-talet, sa Tremonti:

”En cirkus kom till stan, bestående av illuminati och orkesterdirigenter, ideologiska politiker eller ytliga politiker utan ideal, centralbankirer och investmentbankirer. Globaliseringen var den västerländska elitens påfund, men det är de fattigare människorna i väst och på andra håll som får betala kalaset. Det vi nu ser uppföras är en skräckcirkus med fyra arenor: finanskrisen, energikrisen, matkrisen och den perfekta storm som kan bli följden av ett nytt krig i Mellanöstern.”

Presidentvalet i USA: Fientligt uppköp

Den 19 juni meddelade senator Barack Obama att om han nomineras som demokraternas presidentkandidat på partikonventet i Denver i slutet av augusti så kommer han att säga nej till offentlig finansiering av den efterföljande valkampanjen. För oinsatta svenskar kan det se ut som en flott gest som kommer att spara många miljoner dollar åt de amerikanska skattebetalarna, men det är det inte. Snarare motsatsen.

Efter Richard Nixons smutsiga valkampanj 1972 och den efterföljande Watergateskandalen, som tvingade bort Nixon från Vita huset, försökte politikerna i Washington få bukt med alla miljoner ljusskygga dollar som smög sig in i det amerikanska politiska systemet, i synnerhet i samband med valkampanjer. Lösningen blev en delvis offentlig finansiering, på villkor att man inte tog emot mer pengar än tillåtet och att hela kampanjens budget var öppen och offentlig tillgänglig.

Om Barack Obama blir demokraternas presidentkandidat så blir han den förste sedan Richard Nixon som inte låter sin valkampanj ställas under offentlig kontroll. Varför?

Svaret kan hittas i ett välplanerat fientligt uppköp av det demokratiska partiet i USA som har varit på gång de senaste fem åren, och är tänkt att kulminera på partikonventet i Denver. Och beteckningen ”fientligt uppköp” är helt rätt beskrivning. Den krets personer det handlar om är alla superrika chefpersoner inom bank- och finansvärlden med stor erfarenhet av näringslivets ofta förödande fientliga uppköp, och det är exakt samma metoder de har använt för att ta över den politiska kontrollen över det demokratiska partiet.

Det första officiella steget togs 2004, då storspekulanten George Soros samlade ett 80-tal amerikanska mångmiljonärer och miljardärer omkring sig i en ny organisation med namnet The Democracy Alliance. Syftet var att få en demokratisk motsvarighet till det omfattande finansiella stöd som kommer republikanska kandidater till del i så gott som alla val. Samtidigt ville denna mäktiga krets naturligtvis också få bättre kontroll över det demokratiska partiets politiska program och vilka personer som skulle få kandidera för partiet i olika val. Mer om det lite senare.

Men George Soros var helt på det klara med att ett gäng su-

perrika ”demokrater” inte skulle räcka för att vinna ett presidentval. Därför började han redan 2003 med att välja ut de ”gräsrotsrörelser” som han trodde skulle bli till störst nytta för hans politiska projekt. Av den handfull organisationer som kom i åtnjutande av filantropen Soros ”välviljiga gåvor” var det särskilt en som gynnades. Det var organisationen MoveOn, som hade grundats i september 1998, till stor glädje för de ärkekonserverna demokraterna Daniel Patrick Moynihan och Joseph Lieberman. Den ursprungliga avsikten med MoveOn var nämligen att stöda kravet på att driva ett seriöst politiskt åtal mot president Bill Clinton med anledning av Monica Lewinsky-affären.

Senare skiftade MoveOn politisk hamn och blev en av de aktionsgrupper genom vilka amerikanska ungdomar kunde driva kampanjer mot president George W. Bush och vicepresident Dick Cheney. MoveOn hjälpte till att sätta fokus på de många miljarder dollar som privata företag tjänade på kriget i Irak, däribland Cheneys entreprenörsföretag Halliburton. MoveOns kampanj skapade faktiskt så stora svårigheter för Halliburton att företagets aktiekurs störtök från 40 dollar till 26 på börsen på Wall Street. Det fick MoveOns största mecenat, George Soros, att börja köpa. Från mitten av 2005 till sista kvartalet 2006 köpte Soros två miljoner aktier i företaget. När kampanjen mot Halliburton långsamt klingade av steg aktien igen och i början av 2008 var kursen uppe i 50 dollar. George Soros tjänade drygt 40 miljoner dollar på den affären. Dåligt samvete? Garanterat inte. Mer om det senare.

I valkampanjen 2003–2004 stödde George Soros och MoveOn Howard Dean i hans försök att bli USA:s president. Det fick ett abrupt slut när Dean på ett valmöte utstötte ett helt okontrollerat primalskrik, som skrämde väljarna på flykten. I stället drog Soros i trådarna och säkrade posten som ordförande för det demokratiska partiet åt Howard Dean.

Som den ende av många demokratiska kandidater till USA:s kongress bjöds Barack Obama hem till George Soros i New York i juli 2004. Det resulterade i ett kontant kampanjbidrag på 60 000 dollar, och Obama blev vald till att representera delstaten Illinois i USA:s senat. 2006 dök Obama återigen

upp hemma hos Soros på Manhattan, och han presenterades sedan för en handfull av de viktigaste donatorerna i amerikansk politik, däribland finansmannen Orin Kramer och USA-chefen för storbanken Union Bank of Switzerland, Robert Wolf. I december 2006, en månad innan Obama tillkännagav sin kandidatur, träffades Obama och Wolf över en middag i Washington och där drogs strategin upp för den första delen av kampanjen. Fyra månader senare hade George Soros och Robert Wolf samlat in 500 000 dollar, som blev Obama-kampanjens startkapital.

När MoveOn hösten 1998 gick ihop med konservativa demokrater och republikaner i försöket att avsätta eller allvarligt försvaga president Clinton handlade det om något helt annat än affären med den unga Monica. Finanskriserna i Asien och Ryssland samt hedgefonden LTCM:s kollaps hade fört hela det internationella finanssystemet till sammanbrottets rand. President Clinton hade därför bett sin finansminister Robert Rubin att förbereda "en helt ny finansiell arkitektur". Och konturerna till ett nytt finanssystem, med förebild i det som president Franklin D. Roosevelt grundlade på den internationella konferensen i Bretton Woods 1944, började avteckna sig.

Men redan i början på 1980-talet hade senator Daniel Patrick Moynihan och andra konservativa demokrater i hans närhet svurit att Franklin D. Roosevelts anda aldrig någonsin skulle få tillåtas ta över det demokratiska partiet igen. Därför skulle den demokratiska f.d. presidentkandidaten Lyndon LaRouches inflytande i partiet bekämpas med alla medel, och därför skulle president Bill Clinton stoppas hösten 1998, innan Roosevelts anda slapp ut ur flaskan.

Av samma skäl beslöt kretsarna kring partiordföranden Howard Dean, majoritetsledaren i representanthuset Nancy Pelosi och de penningstarka demokraterna med George Soros i spetsen att Hillary Clinton aldrig någonsin skulle få komma i närheten av Vita huset. Och utan att göra mycket för att dölja det utnyttjade partiledningen alla tillfällen att sätta krokben för Hillary Clintons valkampanj. Trots det fick hon 18 miljoner personliga röster i primärvalen. Det var fler än Barack Obama kunde visa upp, men fördelningen mellan delstaterna gjorde att han säkrade flest delegater till partikonventet.

Även om Hillary Clinton för länge sedan har dragit sig ur valstriden fruktar kretsarna kring George Soros fortfarande för hennes inflytande. Därför vill partiordföranden Howard Dean att man på partikonventet ska hoppa över den traditionsenliga muntliga omröstningen, där delstaterna i tur och ordning tillkännager vilken kandidat som fått flest röster. Därefter får den förlorande kandidaten ordet för ett längre politiskt inlägg, som alltid avslutas med en uppmaning till konventet att stöda den segrande kandidaten. På så vis sluter partiet upp kring en gemensam kandidat, medan det bakom kulisserna snickras ihop en politisk plattform som kan godtas av alla flyglarna inom partiet. Det är den processen som Howard Dean och George Soros vill kortsluta.

Den 19 juni gick Lyndon LaRouches politiska aktionskommitté, LaRouche PAC, ut med en pamflett med titeln "Your

Enemy, George Soros", Din fiende, George Soros. Pamfletten riktar sig till medlemmarna i det demokratiska partiet inför det kommande partikonventet i Denver och innehållet är en resumé av George Soros liv och gärningar. Det mesta har varit känt i offentligheten i flera år men många har säkert glömt den för vanliga människor ofattbara cynism som driver en av världens största spekulanter. Och som nu är på väg att ta över USA:s demokratiska parti.

George Soros dök upp i det offentliga rampljuset sommaren och hösten 1992. Danmarks nej till Maastrichtfördraget den 2 juni fick det europeiska valutasamarbetet på fall, och strax ryckte valutaspekulanterna in och knäckte det brittiska pundet och flera andra europeiska valutor, däribland även den svenska kronan. Enligt egen utsägo tjänade George Soros mer än två miljarder dollar på den affären, men i en intervju för den brittiska tidningen *The Guardian* den 19 december 1992 avvisade han alla former av skuld känslor eller moraliska betänkligheter.

Många år senare, den 20 december 1998, förklarade han i en intervju i den amerikanska tv-kanalen CBS berömda program "60 Minutes" varifrån han hade fått denna förmåga till känslomässig distans. När de tyska trupperna ockuperade Ungern i mars 1944 skyndade sig juden Tivadar Soros att adoptera bort alla sina barn till välbärgade kristna familjer för att rädda dem undan koncentrationslägrens helvete. Den 14-åriga George hamnade hos en ämbetsman i nazisternas s.k. "ekonomiska avdelning" som sysslade med att beslagta egendom som hade tillhört judiska familjer. De återstående tio månaderna av andra världskriget reste George således runt med sin adoptivfar och deltog i konfiskeringen och vidareförsäljningen av hus och inventarier som hade tillhört familjer som hade mördats i koncentrationslägren. I förordet till sin fars självbiografi kallar George Soros dessa tio månader "de lyckligaste i mitt liv". Och i intervjun i CBS-TV frågade en förundrad journalist om han ändå inte hade en liten gnutta dåligt samvete, och svaret kom snabbt: "Nej jag upplevde inte den minsta känsla av skuld."

1947 flyttade George Soros till London, där han blev anhängare av den radikale positivisten, "filosofen" Sir Karl Popper, som bekräftade den unge Soros i hans redan djupa moraliska cynism. Sir Karl Popper, ironiskt nog betraktad som en guru inom delar av den europeiska politiska vänstern, ansåg att det brittiska imperiet hade "befriat de primitiva människorna" i kolonierna på ett alldeles för tidigt utvecklingsstadium, och att man därför skulle förbereda ett omfattande krig mot hela den tredje världen för att säkra världsfreden. George Soros var alltså som fisken i vattnet i London. Inte minst i finanscentret "City", där cynism är en högt prisad dygd. På så vis började Soros tjäna de brittiska intressena, och det är för deras räkning som han genomför ett fientligt uppköp av USA:s demokratiska parti.

Pamfletten "Your Enemy, George Soros" kan hämtas på www.larouchepac.com.

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

juli 2008

Skall Anders Borg stoppa rånarligorna vid bensinstationerna?

I två timmar fick finansminister Anders Borg och hans kollegor i EU lyssna på den italienske finansministern Giulio Tremonti när han lade ut texten om sitt förslag för att få ner mat- och energipriserna. Tremonti driver en kampanj för Lyndon LaRouches lösning på finanskrisen genom ett Nytt Bretton Woods. Det är då Italien blir G8-gruppens ordförandeland, 2009, har Tremonti förklarat som det Nya Bretton Woods-året.

På EU:s finansministermöte den 8 juli krävde Tremonti att EU-kommissionen ingriper mot den spekulation som drivit upp priserna. Enligt Europafördragets portalparagraf, Artikel 1, skall marknaden främja medborgarnas välfärd, tvärt emot det som sker på livsmedels- och oljemarknaden i dag. Därför kan man använda de redan existerande reglerna mot karteller, som med överpriser utnyttjar sitt dominerande inflytande för att skinna konsumenterna. Tremonti föreslog att spekulatören bestraffas (i praktiken stoppas) genom att marginalkraven för mat- och oljeoptioner ökas från nuvarande 5 procent till mycket högre nivåer som t.ex. 50 procent. (Det kan göras enligt Europafördragets artiklar nr 81, 82 och 208.)

Finansministrarna skulle alltså kunna sätta dit rånarna vid bensinpumparna och i mataffärerna. De skulle kunna skydda konsumenterna från utpressningen, men de avstyrde som väntat förslaget genom att ge kommissionen i uppdrag att till nästa Ekofinmöte den 15 september undersöka om det finns tillräckligt med bevis för att spekulationsaktiviteter har drivit upp mat- och råvarupriser.

I en debatt hemma i Italien med riksbankschefen och Britannicamannen Mario Draghi på ett stort bankmöte, förklarade Tremonti sitt förslag med att ”det självfallet finns obalans mellan tillgång och efterfrågan, men det räcker inte för att förklara prishöjningarna. Mitt förslag att öka reservkraven för oljederivatkontrakt har framlagts med tanke på att marknaden har fått en anstormning av aktörer. Det finns många fler derivatkontrakt än oljefat. Gensvaret från teknokraterna har varit svagt, men i USA:s kongress finns det två lagförslag i denna fråga.” Tremonti avrådde de närvarande bankirerna från att ”rida på den pågående spekulatören” och än värre ”sälja råvaruvärdepapper till sina kunder”.

Under juni månad lades flera motioner mot oljespekulationen fram i den amerikanska kongressen. De har varit inriktade på att stänga ”Londonkryphålet”, så att banker och hedgefonder, som inte är egentliga oljedistributörer, kan hindras från att handla med olja med liknande åtgärder som den italienske finansministern föreslagit.

USA:s flygbolag mot spekulanterna

Den 10 juli lanserade en koalition av amerikanska flygbolag ett upprop kallat SOS Now (Stoppa OljeSpekulationen Nu!). Man påpekade att av alla kända oljeterminskontrakt köps numera 66 procent av spekulanter, mot 21 procent för tjugo år sedan. Ett fat olja kan köpas och säljas mer än tjugo gånger innan det når konsumenten, och för varje köp stiger priset. De onödiga spekulationskostnaderna uppskattas av vissa till mellan 30 och 60 dollar per fat. Flygbolagen efterlyser åtgärder för att stävja otillbörlig manipulation av marknaden, i stil med de regleringar som Franklin D. Roosevelt införde för mer än 70 år sedan.

Demokraternas gruppleddare i kongressen Nancy Pelosi har styrt över all diskussion om oljepriserna till jordbruksutskottet där hennes förtrogne Colin Peterson är ordförande och har stoppat alla lagförslag riktade mot spekulanterna. Lyndon LaRouche har krävt att Pelosi omedelbart skall avgå eftersom hon gjort sig till verktyg för just de spekulanter som flygbolagen riktar sig emot. Pelosis agerande är vad George Soros, och även den fascistiske bankiren Felix Rohatyn, har betalat för med sina bidrag till det demokratiska partiet. Finansbolagen har bildat en hemlig kriskommitté med säte hos Morgan Stanley för att i kongressen stoppa alla lagförslag mot spekulatören.

Borg stöder spekulanterna mer än han stöder SAS och Volvo

Den svenska regeringen har inte ens vågat andas om att spekulatören skulle ha någon påverkan på olje- och matpriserna. Regeringens uppgift är att skydda Sveriges konsumenter från att rånas vid varje besök i mataffärer och på tankställen. Regeringens uppgift är att försvara SAS, som står för en avgörande del av Sveriges infrastruktur, liksom storindustrin Volvo Personvagnar, som båda blöder hejdlöst på grund av det gigantiska rånet som banker och hedgefonder nu genomför på oljemarknaden för att ta igen sina värdepappersförluster. När Sverige förlorade Göteborg på 1500- och 1600-talen organiserade regeringen Älvsborgs lösen två gånger. Nu låter Borg SAS gå under och Volvo PV säljas till Kina!

Även från Wallenbergfamiljen med alla sina hjärntruster är det anmärkningsvärt tyst. Wallenberggruppen tror sig uppennbarligen tjäna mer på SEB:s spekulatörer och på att hålla sig vän med Londons finansmarknad än på att rädda SAS. Man är tydligen beredd att offra det flygbolag man till stor del äger via Investor och som utgör en avgörande infrastruktur.

tur för de till stor del Wallenbergkontrollerade svenska storföretagen. Det är ett typexempel på att varumärket Wallenberg står mer för finansintressen än för industriintressen.

Oljepriserna driver på kärnkraftsrenässans

På G8-mötet den 7-9 juli i Japan lades det italienska förslaget mot spekulation fram av premiärminister Berlusconi, som uppenbarligen fått noggranna instruktioner av sin finansminister att hålla sig till det ämnet, men också inspirerats av påveuttalandet som manade G8-mötet att ta itu med spekulationens perversa effekter på matpriserna i synnerhet för de svaga och fattiga.

Trots detta och olika förslag från den ryske presidenten Dimitrij Medvedev misslyckades världens rika länders ledare att komma fram till några genomförbara lösningar på världens livsmedelskris, de skenande energipriserna eller den globala finans kollapsen. Deras enda beslut som kan få någon betydelse för att lösa dessa kriser var stödet till kärnkraften.

Detta nya konsensus är en vändpunkt för den irrationella och självdestruktiva kärnkraftsfientliga politik som haft Västeuropa i sitt grepp i 20 år. Även om stödet för kärnkraften bäddades in i den galna koldioxidpolitiken så innehöll summeringen av mötet, presenterad av Japans premiärminister Yasuo Fukuda, även begreppet "energisäkerhet". Precis som livsmedelssäkerhet har detta begrepp varit bannlyst av den frihandelsdominerade politiken. Nu när priset på fossila bränslen drivs upp av en hysterisk spekulation, har förut lösa planer på en kärnkraftsutbyggnad fått fastare form.

Endast **Tyskland** opponerade sig mot beslutet. Men även där håller opinionen på att svänga. Den 9 juli presenterade den tyska tidningen *Stern* en opinionsundersökning där 46 procent av de tillfrågade ville behålla de tyska kärnkraftverken, medan 47 procent var emot. En liknande undersökning i februari 2007 gav 38 procent för och 56 procent emot. I södra Tyskland agerar många av förbundskansler Merkels kristdemokratiska partimedlemmar för att kärnkraft skall byggas på andra sidan gränsen, i Schweiz resp. Frankrike, för att förse Tyskland med energi. Hon sa också på ett partimöte i Bayern förra månaden, att det tyska beslutet att fasa ut kärnkraften var "helt fel".

Vid sidan av G8-mötet träffade **Kina** och **Indien** ett nytt stort avtal om kärnkraftsutveckling. Ryssland, Kina och Indien har redan en omfattande kärnkraftsutbyggnad på gång. **Ryssland** började redan för två år sedan organisera om sin kärnkraftsindustri för en massiv satsning på kärnkraftsexport. Man inriktar sig på att exportera 60 kärnkraftsreaktorer. Det handlar inte bara om gamla kunder utan också om Sydamerika, där Brasilien söker samarbete med Ryssland om utveckling av kärnkraften.

I Europa är det nu bara **Finland** som bygger kärnkraft. Finland är i gång med bygget av sin femte reaktor, men har också startat beställningsarbetet för den sjätte.

Schweiz svängde om sin kärnkraftspolitik förra året. Utan nya verk kommer Schweiz 2035 att sakna så mycket som hälften av sin elenergi. Därför skall landets fem reaktorer ersättas allteftersom de gamla reaktorerna fhas ut. Dessutom har energibolaget Atel lämnat in en ansökan om att bygga ytterligare en reaktor för att möta en ökad efterfrågan.

Italien beslutade 1987, efter en folkomröstning efter Tjernobyl, att stänga sina fyra kärnkraftverk. Till följd av det är Italien nu till 80 procent beroende av importerad olja.

Den 22 maj i år tillkännagav den italienska ministern för

ekonomisk utveckling Claudia Scajola att Italien nu bryter med denna politik.

– Vi kan inte längre undvika en åtgärdsplan för att återvända till kärnkraften, sa hon och fortsatte:

– Under denna valperiod skall vi lägga grunden för att i detta land bygga en ny generation kärnkraft.

På ett miljömöte den 11 juli i Rom preciserades målet för denna plan: Italien skall producera en fjärdedel av sin energi med kärnkraft. Enligt Giuseppe Zampini, chef för företaget Ansaldo Nucleare, betyder det att tolv reaktorer på 1 GW vardera skall byggas. För att kunna bygga dessa kärnkraftverk behöver den italienska industrin återuppbyggas, men Zampini menade ändå att Italien skall kunna leverera åtminstone 75 procent av kärnkraftverkens komponenter.

Regeringen vill mobilisera pengar från det privata näringslivet till dessa kärnkraftverk men andra debattörer på miljömötet hävdade att det är omöjligt, vilket är riktigt med tanke på finanskrisen. Det krävs statliga krediter. En f.d. industriminister Alberto Clo sa:

– Det är inte de gröna som stoppar kärnkraften i Italien, utan liberalismen, som förbjuder statsbidrag.

Finansieringsfrågan är därmed uppe till debatt och är färdig att landa i en återgång till den reglerade kapitalmarknaden med statliga särskilda kapitalbudgetar som fanns på den tiden då Bretton Woods-systemet fungerade.

Svenskt näringsliv och LO kräver kärnkraft

Regeringens passivitet inför oljeprisstegringarna utmanades kraftfullt av Svenskt näringsliv, LO och Pappersindustriarbetareförbundet i en gemensam debattartikel i *Svenska Dagbladet* den 8 juli. Utmaningen gjordes med utgångspunkt från ytterligare en industribransch som regeringen försummar eller rentav motarbetar.

"Med den övertro som i dag präglar politiken för bio-bränslen i Sverige får vi inte bara dyrare energi till både konsumenter och företag, vi får också en ödesdiger prispress uppåt på skogsindustrins råvara. Den svenska energipolitiken pressar skogsindustrins konkurrenskraft från två håll: dyrare energi, och dyrare råvaror. Det är inte hållbart. Vi har i dag i allt högre utsträckning en situation där vedråvara bränns upp i stället för att förädlas till ett mångfalt större samhällsekonomiskt värde", slår man fast och kräver att "kärnkraften måste vara ett av alternativen i en framtida svensk energipolitik".

Var det inte detta du kunde läsa om i detta nyhetsbrev i höstas? Då handlade det om vad regeringen borde göra för att förhindra nedläggningen av Norrsundets massafabrik, stoppa fliseldningen av värdefull vedråvara och satsa på kärnkraft.

Vad man inte nämner i debattartikeln är att kärnkraften kan användas till så mycket mer än energi. Högtemperaturreaktorer kan ta fram 1000-gradig processvärme till pappersindustrin och därmed förädla lågvärdiga råvaror som torv, sopor, rötslam, skiffer m.m. till fullvärdig råvara, samt användas för att på ett billigt sätt ta fram vätgas, metan eller metanol för att helt ersätta bensin, olja och etanol som bränsle för fordon.

Med den internationella svängningen till förmån för kärnkraft i ryggen finns det all anledning att driva på denna industrifackliga allians, så att regeringen snabbt börjar försvara industri och människor mot bankernas förödande spekulation i olja, råvaror och livsmedel.